

Γκὺ ντὲ Μωπασάν

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ!*

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ Μ'ΕΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ, μιὰ κλίση ἢ ἀπλῶς μ' ἓναν ζωηρὸ πόθο μὲ τὸ ποὺ ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν, νὰ σκέφτονται.

Ὁ κύριος Σακρεμὰν δὲν εἶχε, ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, παρὰ μία ἰδέα κατὰ νοῦ: νὰ παρασημοφορηθεῖ. Πολὺ νέος, φοροῦσε τσίγκινους μεγαλόσταυρους τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς ὅπως ἄλλα παιδιά φοροῦν πηλίκιο, καὶ πρόσφερε ὑπερήφανα τὸ χέρι του στὴ μητέρα του, φουσκώνοντας τὸ μικρὸ στέρνο του τὸ διακοσμημένο μὲ τὴν κόκκινη ταινία τῆς Λεγεώνας καὶ τὸ μεταλλικὸ ἀστέρι.

Ὅστερα ἀπὸ πενιχρὲς σπουδές, ἀπέτυχε στὶς ἀπολυτήριες ἐξετάσεις τοῦ γυμνασίου καὶ μὴν ξέροντας πιά τί νὰ κάνει, νυμφεύθηκε μιὰ ὠραία κοπέλα, μιᾶς καὶ ἦταν πλούσιος.

Ἐξῆσαν στὸ Παρίσι ὅπως ζοῦν οἱ πλούσιοι ἄστοι, συναναστρεφόμενοι τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ μπερδεύονται μὲ τὸν κόσμο, ὑπερήφανοι γιὰ τὴ γνωριμία τους μ' ἓναν βουλευτὴ, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνεῖ ὑπουργός, καὶ φίλοι δύο διοικητῶν μεραρχίας.

Ὅμως ἡ σκέψη τῆς παρασημοφόρησης ποὺ εἶχε καρφωθεί στὸ μυαλὸ τοῦ κυρίου Σακρεμὰν ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς του δὲν τὸν ἐγκατέλειπε πιά καὶ συνεχῶς ὑπέφερε ποὺ δὲν δικαιούνταν ποσῶς νὰ δείχνει ἓνα μικρὸ παράσημο πάνω στὴ ρεντιγκότα του.

Οἱ παρασημοφορημένοι ἄνθρωποι ποὺ συναντοῦσε στὴ λεωφόρο τοῦ μάτωναν τὴν καρδιά. Τοὺς λοξοκοίταζε μὲ ζηλοφθονία. Μερικὲς φορές, τὰ μακρόσυρτα ἀπογεύματα ἀπραξίας, ἔπιανε νὰ τοὺς μετράει. Σκεφτόταν: «Ἄς δοῦμε πόσους θὰ συναντήσω ἀπὸ δαύτους, ἀπὸ τὴν πλατεία Μαντλὲν μέχρι τὴν ὁδὸ Ντρουό».

Καὶ βιάδιζε ἀργά, ἐπιθερώνοντας τὰ ἐνδύματα τῶν διαβατῶν, μὲ μάτι ἐξασκημένο νὰ διακρίνει ἀπὸ μακριὰ τὸ μικρὸ κόκκινο παράσημο. Ὅταν ἔφτανε στὴν ἄκρη τοῦ περιπάτου του, ξαφνιαζόταν πάντοτε μὲ τοὺς ἀριθμούς: «Ὅκτῶ ἀξιωματοῦχοι καὶ δεκαεπτὰ ἰππότες. Τόσο πολλοί! Εἶναι βλακῶδες ν' ἀπονέμονται μὲ τέτοια ἀπλοχεριὰ οἱ μεγαλόσταυροι. Ἄς δοῦμε ἂν θὰ μετρήσω ἐξίσου πολλοὺς κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου».

Κι ἐπέστρεφε σιγοπερπατώντας, δυσανασχετώντας ὅταν τὸ πλῆθος τῶν βιαστικῶν περαστικῶν ἐμπόδιζε τὶς ἔρευνές του, ὅταν τὸν ἔκανε νὰ παραλείπει κάποιον.

Ἦξερε τὶς συνοικίες ὅπου ἔβρισκες τοὺς περισσότερους παρασημοφορημένους. Αὐτοὶ ἀφθονοῦσαν στὸ Παλαί-Ρουαγιαλ. Ἡ λεωφόρος τῆς Ὅπερας δὲν ἄντεχε τὴ σύγκριση μὲ τὴν ὁδὸ Ντὲ Λὰ Παί' ἢ δεξιὰ πλευρὰ τῆς λεωφόρου ἦταν πιὸ πολυσύχναστη ἀπὸ τὴν ἀριστερή.

Ἐμιοιάζαν ἐπίσης νὰ προτιμοῦν κάποια καφενεῖα, κάποια θέατρα. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ κύριος Σακρεμὰν ἀντιλαμβάνόταν μιὰ ὁμάδα γηραιῶν κυρίων μὲ ἄσπρα μαλλιά, σταματημένων στὴ μέση τοῦ πεζοδρομίου, ἐμποδίζοντας τὴν κυκλοφορία, σκεφτόταν: «Νὰ κάποιιο ἰππότες τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς». Καὶ εἶχε τὴ διάθεση νὰ τοὺς χαιρετήσει.

Οἱ ἀξιωματοῦχοι –τὸ εἶχε συχνὰ παρατηρήσει– ἔχουν ἄλλο ὕφος ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς ἰππότες. Ὁ τρόπος ποὺ κρατοῦν τὸ κεφάλι τους εἶναι διαφορετικὸς. Αἰσθάνεται κανεὶς πῶς ἀπολαύουν δημοσίως ἀνώτερης ἐκτίμησης, εὐρύτερης περιωπῆς.

Καμιά φορά επίσης λύσσα καταλάμβανε τον κύριο Σακρεμάν, όργη ενάντια σε όλους τους παρασημοφορημένους κι ένωθε γι' αυτούς τὸ μίσος ενός σοσιαλιστή.

Τότε, επιστρέφοντας στὸ σπίτι του, ἀναστατωμένος ἀπὸ τὴ συνάντηση τὸσων μεγάλόσταυρων, σὰν τὸν λιμασμένο φτωχὸ ποὺ πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα τροφίμων, ἀνακοίνωνε μὲ δυνατὴ φωνή: «Πότε ἐπιτέλους θὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐτὴν τὴ βρομερὴ κυβέρνηση;» Ξαφνιασμένη ἡ γυναίκα του, τὸν ρωτοῦσε: «Τί ἔχεις σήμερα;»

Κι ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε: «'Ἄσ'τα, εἶμαι ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὶς ἀδικίες ποὺ βλέπω νὰ διαπράττονται παντοῦ. 'Ἄχ, τί δίκιο ποὺ εἶχαν οἱ κομμουνάριοι!»¹

Ὅμως ξανάβγαине ἔξω μετὰ τὸ δεῖπνο καὶ πήγαινε νὰ δεῖ τὰ καταστήματα τῶν παρασήμων. Ἐξέταζε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμβλήματα μὲ τὶς διαφορετικὲς μορφές, τὰ ποικίλα χρώματα. Θὰ ἔθελε νὰ τ' ἀποκτήσει ὅλα, καὶ σὲ δημόσια τελετὴ σὲ μιὰ τεράστια αἴθουσα κατάμεστη ἀπὸ κόσμο, γεμάτη ἔκθαμβους ἀνθρώπους, νὰ βαδίζει ἐπικεφαλῆς πομπῆς, μὲ τὸ στήθος του ν' ἀστροποβολεῖ, μὲ πλάκα τὰ παράσημα, τὸ ἓνα πάνω ἀπὸ τ' ἄλλο, καὶ νὰ διαβαίνει σοβαρὸς, μὲ τὸ κλάκ παραμάσχαλα, λάμποντας σὰν ἀστέρι ἐν μέσω ψιθῶρων θαυμασμοῦ, μέσα σὲ βοὴ σεβασμοῦ.

Δυστυχῶς δὲν διέθετε κανέναν τίτλο γιὰ καμιά παρασημοφόρηση.

Σκέφτηκε: «Ἡ Λεγεώνα τῆς Τιμῆς εἶναι ἀλήθεια πάρα πολὺ δύσκολη γιὰ κάποιον ποὺ δὲν ἀσχεῖ κανένα δημόσιο λειτούργημα. 'Ἄν προσπαθοῦσα νὰ μὲ ὀνομάσουν ἀξιωματοῦχο τῆς ἀκαδημίας!»

Δὲν ἤξερε ὥστόσο πῶς νὰ τὸ ἐπιχειρήσει. Μίλησε γι' αὐτὸ στὴ γυναίκα του ποὺ ἀποβλώθηκε.

«Ἀξιωματοῦχος τῆς ἀκαδημίας, λέει; Μὰ τί ἔχεις κάνει γι' αὐτό;»

Ἐκεῖνος θύμωσε: «Μὰ κατάλαβε λοιπὸν τί θέλω νὰ πῶ. Ψάχνω νὰ βρῶ ἀκριβῶς τί πρέπει νὰ κάνω. Εἶσαι ἀνόητη ὦρες-ὦρες.

Ἡ γυναίκα του χαμογέλασε: «Μάλιστα, ἔχεις δίκιο. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ξέρω!»

Ἐκεῖνος εἶχε μιὰ ἰδέα: «'Ἄν τό 'λεγες στὸν βουλευτὴ Ροσλέν, θὰ μποροῦσε αὐτὸς νὰ μοῦ δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ συμβουλή. Ἐγὼ, καταλαβαίνεις πῶς δὲν τολμῶ διόλου νὰ τοῦ θίξω ἄμεσα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἶναι πολὺ λεπτὸ, ἀρκετὰ δύσκολο' προερχόμενο ἀπὸ σένα, τὸ πράγμα γίνεται ἐντελῶς φυσικό».

Ἡ κυρία Σακρεμάν ἔκανε ὅ,τι τῆς ζητήθηκε. Ὁ κύριος Ροσλέν τῆς ὑποσχέθηκε νὰ μιλήσει γι' αὐτὸ στὸν ὑπουργό. Τότε ὁ Σακρεμάν δὲν τὸν ἄφησε σὲ γλωρὸ κλαρί. Ὁ βουλευτὴς κατέληξε νὰ τοῦ ἀπαντήσει πῶς ἔπρεπε νὰ ὑποβάλει αἴτηση ἀπαριθμώντας τοὺς τίτλους του.

Τοὺς τίτλους του; Μὰ δὲν εἶχε οὔτε κὰν ἀπολυτήριο γυμνασίου.

Καταπιάστηκε ἐντούτοις μὲ τὸ δύσκολο ἐτοῦτο ἔργο κι ἄρχισε τὴ σύνταξη ἑνὸς φυλλαδίου ποὺ πραγματευόταν «Περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ λαοῦ στὴν παιδεία». Δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ὀλοκληρώσει ἐλλείψει ἰδεῶν.

Ἀναζήτησε εὐκολότερα θέματα κι ἔθιξε πολλὰ διαδοχικά. Στὴν ἀρχὴ ὑπῆρξε τὸ «Ἡ ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν». Ἦθελε νὰ δημιουργηθοῦν στὶς φτωχικὲς συνοικίες κάτι σὰν θέατρα μὲ δωρεὰν εἴσοδο γιὰ μικρὰ παιδιὰ. Οἱ γονεῖς τοὺς θὰ τὰ ὀδηγοῦσαν σὲ αὐτὰ ἀπὸ τὴν τρυφερότερη ἡλικία τοὺς καὶ θὰ τοὺς παρεῖχαν ἐκεῖ, μέσω ἑνὸς

1. Κομμουνάριοι καλοῦνται οἱ ὀπαδοὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστατικῆς κυβέρνησης ποὺ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία στὶς 18 Μαρτίου 1871 καὶ ἀνατράπηκε στὶς 27 Μαΐου τοῦ ἴδιου ἔτους. Αὐτὴ ἀπετέλεσε τὴν ἐπαναστατικὴ ἀπόπειρα τῶν ἐργατῶν νὰ διαχειριστοῦν τὰ κοινὰ σὲ δημοτικὸ ἐπίπεδο καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ἐπίσημου κράτους. (Σ.τ.Μ.)

μαγικού φανού, στοιχεία απ' όλες τις ανθρώπινες γνώσεις. Θα ήταν κανονικά κούρ. Το βλέμμα θα εκπαιδεύει τον εγκέφαλο, και οι εικόνες θα παρέμεναν έντυπωμένες στη μνήμη, καθιστώντας την επιστήμη ούτως ειπείν όρατή.

Τι απλούστερο από το να διδάξεις έτσι την παγκόσμια ιστορία, τη γεωγραφία, τη φυσική ιστορία, τη φυτολογία, τη ζωολογία, την ανατομία κτλ., κτλ.».

Τύπωσε αυτό το υπόμνημά του κι έστειλε από ένα αντίτυπό του σε κάθε βουλευτή, δέκα σε κάθε ύπουργό, πενήντα στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, δέκα επίσης σε καθεμιά από τις παρισινές εφημερίδες, πέντε στις έπαρχιακές εφημερίδες.

Ύστερα πραγματεύτηκε το ζήτημα των βιβλιοθηκών του δρόμου, προτείνοντας να θέσει το Κράτος σε κυκλοφορία στους δρόμους άμαξίδια γεμάτα βιβλία, παρόμοια με τα καροτσάκια των πλανόδιων πωλητών πορτοκαλιών. Κάθε κάτοικος θα δικαιούνταν να δανειστεί δέκα τόμους το μήνα, με αντίτιμο μία πεντάρα συνδρομής.

«Ο λαός δέν κινητοποιείται ειμή μόνον για τις άπολαύσεις του», έλεγε ο κύριος Σακρεμάν. «Άφου δέν πηγαίνει προς την παιδεία, όφείλει ή παιδεία να πάει προς αυτόν κ.λπ.».

Κανένας θόρυβος δέν σημειώθηκε γύρω από τα δοκίμιά του. Ύπέβαλε έντούτοις το αίτημά του. Τοῦ άπάντησαν πώς το λάβαιναν υπόψη τους, πώς ένημερώνονταν. Αίσθάνθηκε σίγουρος για την έπιτυχία άνέμενε. Τίποτα δέν συνέβη.

Άποφάσισε τότε να προβεί σε προσωπικά διαβήματα. Ζήτησε άκρόαση από τον ύπουργό Παιδείας κι έγινε δεκτός από έναν νεότατο και ήδη σοβαρό και μάλιστα σημαντικό άκόλουθο του γραφείου του, που έπαιζε σαν πιάνο μιá σειρά από μικρά λευκά κουμπιά για να καλεϊ τους κλητήρες και τους μικρούς του προθαλάμου καθώς και τους ύφισταμένους του. Αυτός διαβεβαίωσε τον αίτούντα πώς ή υπόθεσή του βρισκόταν σε καλό δρόμο και τον συμβούλεψε να συνεχίσει τις λαμπρές έργασίες του.

Κι ο κύριος Σακρεμάν καταπαιάστηκε και πάλι με το έργο του.

Ο κύριος Ροσλέν, ό βουλευτής, έδειχνε πια να ένδιαφέρεται πολύ για την έπιτυχία του και του έδινε μάλιστα ένα σωρό έξοχες πρακτικές συμβουλές. Είχε άλλωστε παρασημοφορηθεί δίχως να μάθει κανεις ποιόι λόγοι του επέφεραν αυτή τη διάκριση.

Ύπέδειξε στον Σακρεμάν καινούργιες μελέτες που έπρεπε να αναλάβει και τον παρουσίασε σε Έταιρείες λογίων και έπιστημόνων που άσχολιούνταν με ιδιαίτέρως άσαφή έπιστημονικά ζητήματα με την πρόθεση να έπιτύχει τιμητικές διακρίσεις. Τον έθεσε μάλιστα υπό την προστασία του στο ύπουργείο.

Όσπου μιá μέρα που ήρθε να γευματίσει στοῦ φίλου του κυρίου Σακρεμάν, όπου έτρωγε συχνά έδω κι άρκετούς μήνες, του είπε χαμηλόφωνα, ένω του έσφιγγε το χέρι: «Μόλις κατάφερα ν' άποσπάσω μιá μεγάλη εύνοια για σάς. Η έπιτροπή των ιστορικών έργασιών σας έπιφορτίζει με μιάν άποστολή. Πρόκειται για έρευνες που θα πραγματοποιήσετε σε διάφορες γαλλικές βιβλιοθήκες».

Ο Σακρεμάν δέν μπόρεσε ούτε να φάει ούτε να πιεί από τη συγκίνησή του. Άναχώρησε όκτώ μέρες άργότερα.

Πήγαινε από πόλη σε πόλη, μελετώντας καταλόγους, αναδιφώντας σοφίτες ξεχείλες από σκονισμένα βιβλία, στο έλεος του μίσους των βιβλιοθηκαρίων.

Ένα βράδυ ώστόσο, ένω βρισκόταν στη Ρουάν, του 'ρθε ν' άγκαλιάσει τη γυναίκα του που είχε μιá έβδομάδα να τη δει. Πήρε, λοιπόν, το τρένο των έννέα που θα τον έφερνε τα μεσάνυχτα στο σπίτι του.

Είχε το κλειδι πάνω του. Μπήκε μέσα άθόρυβα, άναρριγώντας από εύχαρίστηση, πανευτυχής για την έκπληξη που θα της έκανε. Έκείνη είχε κλειδωθεί, τί βλακεία! Τότε φώ-

νάξε μέσ' ἀπὸ τὴν πόρτα: «Ζάν, ἐγώ 'μαι.»

Ἡ Ζάν πρέπει νὰ κατατρόμαξε, γιατί τὴν ἄκουσε νὰ πηδάει ἀπ' τὸ κρεβάτι της καὶ νὰ μιλάει σὰν μέσα σὲ ὄνειρο. Ὑστερα ἔτρεξε στὸ λουτροκαμινέ της, τὸν ἄνοιξε καὶ τὸν ξανάκλεισε, διέσχισε πολλές φορές τὴν κάμαρά της μὲ γρήγορο τρέξιμο, ξυπόλυτη, τραντάζοντας τὰ ἐπιπλα καὶ κόνοντας τὰ γυαλικά τους νὰ κουδουνίζουν. Ἐπειτα ρώτησε τελικά: «Ἐσύ 'σαι, Ἀλεξάντρ;»

Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Μὰ ναί, ἐγώ 'μαι, ἄνοιξε λοιπόν!»

Ἡ πόρτα ὑποχώρησε, καὶ ἡ γυναίκα του ρίχτηκε στὸ στέρνο του ψελλίζοντας: «Ἄχ, τί τρόμος, τί ἔκπληξη, τί χαρά!»

Τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ξεντύνεται, μεθοδικά, ὅπως ἔκανε τὰ πάντα. Καὶ ξαναπῆρε ἀπὸ μιὰ καρέκλα τὸ πανωφόρι του ποὺ συνήθιζε νὰ τὸ κρεμάει στὸν προθάλαμο. Ὅμως ξαφνικά ἀπέμεινε ἄναυδος. Τὸ πέτο του εἶχε ἓνα κόκκινο παράσημο.

«Αὐτό... αὐτό... αὐτὸ τὸ παλτὸ εἶναι παρασημοφορημένο!» ψέλλισε.

Τότε ἡ γυναίκα του ρίχτηκε μ' ἓνα σάλτο πάνω του κι ἀρπάζοντας μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ πανωφόρι: «Ὅχι... κάνεις λάθος... δῶσ' το μου αὐτό».

Ἐκεῖνος ὥστόσο τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ἓνα μανίκι καὶ δὲν τὸ ἄφηγε, ἐνῶ ἐπαναλάμβανε μ' ἓνα εἶδος πανικῶ: «Γιατί, ἔ; Ἐξήγησέ μου... Ποιανοῦ εἶναι τὸ πανωφόρι ἐτοῦτο;... Δὲν εἶναι δικό μου, ἀφοῦ ἔχει τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς».

Ἡ γυναίκα του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ τὸ ἀποσπάσει, ἀναστατωμένη καὶ τραυλίζοντας: «Ἄκου... ἄκου... δῶσ' μου το αὐτό... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... εἶναι ἓνα μυστικό... ἄκου».

Ἐκεῖνος ὁμως θύμωνε, γλώμιαζε: «Θέλω νὰ ξέρω πῶς τὸ πανωφόρι ἐτοῦτο βρίσκεται ἐδῶ. Δὲν εἶναι τὸ δικό μου».

Τότε τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του κατάμουτρα: «Μὰ ναί, σῶπα, ὀρκίσου μου... ἄκου... ἔ λοιπόν, ἔχεις παρασημοφορηθεῖ».

Ἐκεῖνος ἔνωσε τέτοιο κλονισμό ἀπ' τὴ συγκίνηση ποὺ ἄφησε τὸ πανωφόρι καὶ πῆγε καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

«Ἐχω... λές... ἔχω... παρασημοφορηθεῖ».

– Ναί... εἶναι ἓνα μυστικό, ἓνα μεγάλο μυστικό...»

Εἶχε κλείσει σὲ μιὰ ντουλάπα τὸ δοξασμένο ἔνδυμα κι ἐπανερχόταν πρὸς τὸν σύζυγό της τρέμοντας καὶ πελιδνή. Συνέχισε: «Ναί, εἶναι ἓνα καινούργιο πανωφόρι ποὺ ἔβαλα νὰ σοῦ φτιάξουν. Ὅμως εἶχα ὀρκιστεῖ νὰ μὴ σοῦ πῶ τίποτα. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐπισημοποιηθεῖ πρὶν ἀπὸ ἓνα μῆνα ἢ ἔξι ἐβδομάδες. Πρέπει νὰ λήξει ἡ ἀποστολή σου. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθεις παρὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφή σου. Ὁ κύριος Ροσλέν τὸ πέτυχε αὐτὸ γιὰ σένα...»

Ὁ Σακρεμὰν τραύλιζε ἡμιλιπόθυμος: «Ὁ Ροσλέν... παρασημοφορημένος... Ἐκανε νὰ μὲ παρασημοφορήσουν... ἐμένα... αὐτός... Ἄχ!»

Χρειάστηκε νὰ πιεῖ ἓνα ποτήρι νερό.

Ἐνα ἄσπρο χαρτάκι κείτονταν χάμω, ἔχοντας πέσει ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ πανωφοριοῦ. Ὁ Σακρεμὰν τὸ μάζεψε· ἦταν ἓνα ἐπισκεπτήριο. Διάβασε: «Ροσλέν – βουλευτής».

«Τὰ βλέπεις», εἶπε ἡ γυναίκα του.

Κι ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κλαίει ἀπὸ χαρά.

Ὅκτὼ μέρες ἀργότερα ἡ Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀνάγγελε πῶς ὁ κύριος Σακρεμὰν εἶχε ὀνομαστεῖ ἱππότης τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς δι' ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Décoré!». *Contes et nouvelles*, I, Bibliothèque de la Pléiade, Gallimard, Παρίσι 1974, σσ. 1065-1070.